

Доц. г-р Ирена Мишева, преподавател в катедра „Човешки ресурси и социална защита“ при УНСС

ЧОВЕК Е ЩАСТЛИВ, КОГАТО ПОСТИГА ЦЕЛИТЕ СИ И ЖИВЕЕ В ХАРМОНИЯ СЪС СЕБЕ СИ

на обучение. Високото качество на обучение и професионализъм на преподавателите в катедрата са съизмерими с европейските стандарти във висшето образование, които безспорно определят интереса на студентите към специалността „ЗСД“.

От няколко години имам възможността да преподавам и в най-младото висше училище, което подготвя кадри за застраховането - ВУЗФ. Високият обществен имидж на висшето училище и авторитетът на изявените преподаватели в него предопределят и търсенето на кадри за застрахователната и осигурителната практика.

Със сигурност мога да кажа, че „мисията“ на един преподавател е успешна, когато той едновременно е полезен на своите студенти, удовлетворен е от труда си и работи в екип с колегите си.

- Поддържате ли потесни отношения със застрахователни и осигурителни дружества и имате ли впечатление от развитието на застрахователния пазар у нас?

- Контактите ми с колеги от застрахователните дружества, както и с наши завършили и реализирали се възпитаници в застрахователната практика, ми помагат да следя новостите в застрахователното дело у нас. Следя динамичното развитие на националния застрахователен пазар в контекста на приобщаването му към Европейския пазар. Да имам реален поглед върху застрахователната дейност у нас е изискване на професията ми, свързана с преподаването на дисциплините „Застрахователен пазар“ и „Застрахователен маркетинг“.

- Как изглеждате в собствените си очи, успял човек ли сте? Чувствате ли, че имате признанието на колегите ви като добър професионалист?

- В йерархията на петте основни човешки потребности на най-високото ниво се намира потребността от самоуважаване. Едва ли има професионалист, който да не се стреми към самоусъвършенстване и изява в работата си. Аз не правя изключение в това отношение. Безспорно за един специалист оценката на колегите е от съществено значение, особено за един млад преподавател, който израства в кариерата си благода-

рение на подкрепата на своите колеги. И до днес продължавам да черпя знания от техния професионален опит. Искрено се надявам оценката на колегите ми за мен да е положителна.

- Най-важното да се живее смислено, пълноценно?

- Човек живее смислено, когато върши добри дела - получава положителни резултати от труда, постига целите си, полезен е на семейството си и на обществото.

Човек живее пълноценно, когато намери своя душевен мир, когато въпреки съдбовните трудности преоткрие себе си и живее в хармония.

- Какво е за вас уважението, почитането на родителите?

- Освен че обичам моите родители, аз съм много привързана към тях. Особено ценя мнението на родителите си и винаги разчитам на тяхната подкрепа.

- Отношението ви към семейство, род и родина?

- Всеки се чувства пълноценен, когато създаде семейство и отглежда деца. Те са смисълът на живота на родителите и бъдещето на всяка нация. Децата трябва да се възпитават в любов към родината и да опознават невероятните красоти и великолепната природа на България. Човек трябва да познава корените си, своето родословно дърво и да уважава традициите на рода си, защото там се съхранява българският дух и се предава на поколенията.

- Какво му трябва на човек, за да е щастлив?

- Щастие е философска категория. Много е трудно то да се измери, а още по-трудно е да се опише с думи. Смятам, че щастие е състояние на духа. Хората имат „щастливи мигове“, но и „щастливи периоди“.

Щастие трябва да се търси в самите нас, в единството на ума и сърцето, „събрани заедно“ в равновесие. За да бъде щастлив, човек трябва да използва гравитационната сила на духовните си възможности, защото нашите мисли, чувства и убеждения определят начина ни на живот.

- Коя е истинската любов и как осмисля тя живота на всеки от нас?

- Истинската любов понякога много трудно се открива, а друг път е много лесно човек да се

любви. Важното е любовта не само да се открие, но да се спечели и да се докаже. Само така тя би могла да се съхрани, да бъде истинска и всеотдайна.

- Какво е за вас домът, в който живеете?

- Място за душевен комфорт.

- Как си почивате? Как балансирате времето си на работното място, къщи и извън дома? Предпочитани места? И - среда? С какви хора обичате да общувате?

- Старая се да полагам необходимите грижи за моето семейство и да прекарвам повече време с шестнадесетгодишния ми син.

Чувствам се много добре, когато съм в компанията на приятели, общувам и обменям идеи с колеги със сродни интереси, а когато вляза в залата сред моите студенти, забравям за проблемите си. Обичам да се забавлявам с моите племеннички.

Най-добре се разотварям, когато рисувам, танцувам, разхождам се, посещавам църкви и манастири, разглеждам картинни галерии.

- Книгата или книгите, към които се връщате често?

- Често се връщам към френските класици Балзак, Юго и българските - Йовков, Елин Пелин, Яворов, Димчо Дебелянов, Пенчо Славейков. Харесвам творчеството на Ремарк и басните на Езоп, Лафонтен, Стоян Михайловски. Любимата ми поетеса е Блага Димитрова.

- Пристрастена ли сте към определен цвят?

- Пристрастена не е точната дума. По-скоро предпочитам конкретни цветове за различни неща. Едва ли има цвят, който да не харесвам по отношение на облеклото. Що се отнася до интериора на дома ми - при обзавеждането съм заложила на класическите цветове (бяло, черно, червено, турско синьо) и на контрастите.

- Най-обичаната от вас музика?

- Харесвам различни стилове музика. Невероятно е усещането ми, когато слушам Бетовен, Вивалди, Равел. С удоволствие слушам изпълненията на Андреа Бочели. От поп-изпълнителите харесвам Мадона, Тина Търнър и Селин Дион. Любимите ми български рок-групи са „Сигнал“ и „Б.Т.Р.“.

- Какви дрехи предпочитате, поддавате ли се на предизвикателс-

твата в модата?

- Съобразявам се до голяма степен с модните тенденции, с естеството на работата си и с удобството на дрехите.

- Правите ли компромиси - с кого и към какво?

- Да, правя компромиси - в противен случай би било неестествено! Считаю, че компромисът понякога е мъдро решение - свързвам го с търпението и прошката.

- Трите неща, без които не бихте могли да живеете?

- Не бих могла да живея без хората, които осмислят моето съществуване - семейството и роднините ми; колегите и студентите ми; приятелите ми.

- Религиозен човек ли сте, за какво трябва да е нашата постоянна молитва, за какво и на кого трябва да се вричаме?

- Аз съм православна християнка, ходя често на църква, постоянната ми молитва е „Отче наш“.

- Коя черта най-много уважавате у хората? А у себе си? Впрочем доверчива ли сте?

- Всеотдайност, почитеност, откровеност. За мен откровеността стои в основата на доверието.

В работата се стремя да бъда отговорна и целенасочена. Считаю, че с търпение и дипломатичност се стига до консенсус при отстояването на позиции. Впрочем това са качества, определящи и ефективността на застрахователната работа.

А за доверчивостта смятам, че тя е хубаво качество. Да си доверчив не значи, че си наивен. По-скоро означава, че си отворен към хората, а не си мнителен.

- Четете ли вестник „Застраховател прес“ и какво е мнението ви за него?

- Ще подчертая факта, че моята кариера като преподавател по застраховане започна в същата година, когато на бял свят излезе и първият брой на в. „Застраховател“. И до днес следя актуалната специализирана информация в него. Благодаря на екипа за възможността да публикувам свои материали на страниците на вестника.

Пожелавам на екипа на в. „Застраховател прес“ здраве, благополучие и съзидателен труд при списването на вестника.

Въпросите зададе ПЕТЪР АНДАСАРОВ

Как стана така, че спряхте пред вратите на СА „Д.А.Ценов“ - гр. Свищов, прекрочихте успешно прага на това забележително висше училище в България и му отдадохте своя преподавателски и научен принос?

- С чувство на гордост бих искала да споделя с вас, че винаги съм искала да кандидатствам единствено и само в Стопанската академия и съм я завършила през 1991 г. От една страна, решението ми бе продиктувано от факта, че в семейството ми сме потомствени икономисти. От друга страна, бих казала образно, че „прага“ на академията прекрочих още в детска възраст, когато усетих атмосферата на академичната библиотека, където и до днес работи моята майка. След години отново имах възможността да се докосвам до това богато литературно наследство - в годините на следването и на преподавателската ми работа.

- Вие не поехте към практиката, както мнозина ваши колеги и приятели от студентските години, а след завършването на академията продължихте да се развивате, прилагайки специалността си в науката и нейното преподаване за формирането на кадри, толкова необходими за застраховането и осигуряването в България. Какво ви накара да поемете този път?

- Със сигурност няма да кажа, че попаднах в катедра „Застраховане и социално дело“ случайно. За мен застраховането е съдба. Интересът ми към застрахователната област се породил при изучаването на дисциплината „Теория на застраховането“, преподавана от проф. Христо Драганов и доц. Боян Илиев, с които

продължавам да работя и до днес.

Две години след дипломирането ми в академията беше обявен конкурс по застраховане. Без колебание реших да кандидатствам и започнах усилената подготовка за конкурсния изпит. Спечелването на конкурса беше моята сбъдната мечта да попадна в „люлката на застраховането“, където са градили застрахователната наука личности като проф. Велеслав Гаврийски, проф. Иван Кацаров, и да работя в колектива на катедра „ЗСД“. След постъпването ми на работа за моя изненада научих, че съм първата жена щатен преподавател в катедрата.

- Бяхте известно време в така наречената „ковачница“ на кадри за застрахователното дело - СА „Д.А.Ценов“ - гр. Свищов. А сега сте в УНСС, където също се подготвят кадри и за двете важни области на българската икономика - застраховането и осигуряването. Как осъществявате тази мисия като преподавател и учен?

- Това „известно време в ковачницата на кадри за застрахователното дело“ е точно 13 години и както аз ги наричам, „моите щастливи 13 години“ за професионалното ми развитие - от назначаването ми като асистент през 1994 г. до получаването на научната степен „доктор“ през 2000 г. и научното звание „доцент“ през 2006 г., както и за избора ми през 2001 г. за научен секретар на катедра „ЗСД“ и за член на Факултетния съвет на факултет „Финанси“.

От 2007 г. съм член на катедра „Човешки ресурси и социална защита“ в УНСС като редовен доцент и вода лекции по няколко дисциплини от бакалавърската и магистърската степен